



*ART in Embassies Program*  
UNITED STATES EMBASSY YEREVAN

Malcah Zeldis, **Jacob's Dream** (New York City, 1982). Watercolor on paper, 11 ½ x 9 in.  
Collection American Folk Art Museum, New York. Gift of Ben Apfelbaum in memory of Robert Perlmutter. 1998.13.1.

Մալքա Ջելդիս, **Ջակոբի երազը** (Նյու Յորք Սիթի, 1982). Ջրաներկ թղթի վրա, 29,2 x 22,9 սմ  
Ամերիկայի ժողովրդական արվեստի թանգարանի հավաքածու, Նյու Յորք  
Նվեր Բեն Ապֆելբաումից՝ ի հիշատակ Ռոբերտ Պերլմուտերի, 1988.13.1

## Welcome

My wife, Donna, and I have collected folk art representations of Adam and Eve (personal heroes of ours!) for a number of years. The Garden of Eden is said to have been located – if it ever did exist – somewhere in this part of the world. When we started thinking about what sort of art we might take to Yerevan, it was an easy decision to arrive at the theme of American folk art depicting Old Testament stories.

As we studied Armenia, we found out that Armenians traditionally have claimed that they are the descendants of Japheth, one of the sons of Noah. According to Genesis, Noah's ark came to rest atop Mt. Ararat, the mountain held sacred by Armenians, which, although it is located in present-day Turkey, is clearly visible on a good day from our new chancery in Yerevan.

Then ART in Embassies Program curator Virginia Shore introduced us to an American vernacular artist with whom we were not familiar: Earl Cunningham (1893-1977). The more we saw of his works, many of them featuring bucolic American scenes with sailing craft, farm houses, sea-birds, and trees, the more we were captivated by the simple charm of his unschooled approach to the American coastal landscape: some have called it an "American Eden." A retrospective devoted to Earl Cunningham's works will be part of the Smithsonian American Art Museum's grand reopening celebration in 2007, marking the first time that the museum has presented a one-man show of work by a folk artist.

To complete the exhibition that you will see here in the Residence, there are other examples of American folk art: an Adam and Eve sampler from the first half of the nineteenth century, a Bible history quilt from the 1930s, a Noah's ark by Luis Tapia, an Hispanic artist from the American Southwest, and a fanciful conception of Jacob's dream by Malcah Zeldis. There is also an illuminated fish sculpture by Frank Gehry.

We are grateful to Virginia Shore, associate curator Sally Mansfield, ART publications editor Marcia Mayo, and especially to Marilyn and Michael Mennello, who discovered Earl Cunningham and have generously loaned the works on display here, and to everyone else who made this exhibition possible. Special thanks also to Eric Wood, an art lover on the staff of the U.S. Embassy here, who helped us install the exhibition and lent items from his own holdings of Armenian art before it arrived; and to Emily and Aaron Sherinian, who have generously lent us their Adam and Eve by Kayts Vanekian.



**Ambassador and Mrs. John M. Evans**

Yerevan  
September 2005

# Ողջույն

Ես ու իմ կին Դոննան տարիներ շարունակ հավաքել ենք Ադամին ու Եվային պատկերող ժողովրդական արվեստի գործեր: Ասում են, որ Եդեմը, եթե երբևէ գոյություն է ունեցել, ապա գտնվել է աշխարհի այս մասում: Ու երբ մենք մտածում էինք, թե ինչ արվեստի գործեր ենք տանելու մեր հետ Երևան, որոշում կայացնելը հեշտ էր. մենք որոշեցինք Հայաստան բերել Հին Կոստկարանի թեմաներով կատարված ամերիկյան ժողովրդական արվեստի գործեր:

Երբ մենք ուսումնասիրում էինք Հայաստանի պատմությունը, պարզեցինք, որ հայերն իրենց համարում են Նոյի որդի Հապետի ժառանգները: Ըստ «Գիրք Ծննդոցի» Նոյան տապանը հանգրվանել է Արարատ լեռան գագաթին, որը հայերի համար սուրբ լեռ է համարվում: Արարատ լեռը ներկայումս գտնվում է Թուրքիայի տարածքում սակայն պարզ օրերին Երևանում ԱՄՆ նոր դեսպանատնից այն լավ երևում է:

Արվեստը դեսպանատներում» ծրագրի համակարգող Վիրջինիա Շորը մեկ ներկայացրեց ամերիկյան մի նկարչի՝ Էրլ Քանինգհեմի (1893–1977) գործերը: Այդ նկարչի գործերին մենք ծանոթ չէինք: Տեսնելով նրա աշխատանքները, որտեղ առանձնակի տեղ էին գրավում ամերիկյան գյուղական պատկերները՝ առագաստանավերով, ագարակներով, ծովային թռչուններով, ծառերով, մենք հետզհետե ավելի ու ավելի էինք վմայվում ինքնուս այս նկարչի վրձնին պատկանող ամերիկյան ափամերձ վայրերի պարզ պատկերներով: Ոմանք այն անվանում են ամերիկյան եղեմ: Էրլ Քանինգհեմի արվեստի գործերի ամբողջական հավաքածուի ցուցադրումը լինելու է 2007թ. Ամերիկյան արվեստի Սմիթսոնյան թանգարանի հանդիսավոր վերաբացման միջոցառումներից մեկը, որը թանգարանի պատմության մեջ կլինի առաջին դեպքը, երբ ցուցահանդեսում կլինեն միայն մեկ ժողովրդական նկարչի գործեր:

«Այստեղ նստավայրի հավաքածուում ներառված են ամերիկյան ժողովրդական արվեստի այլ գործեր ևս. Ադամի ու Եվայի ասեղնագործ պատկեր պատրաստված 19-րդ դարի առաջին կեսին, Ավետարանի պատմական թեմայով մգդակած վերմակ (1930թ.), Ամերիկայի հարավարևմտյան բնակավայրերից սերած լատինամերիկյան ծագումով նկարիչ Լուիս Թապիայի «Նոյան տապանը» և Մալքա Չելդիսի «Հակոբի երապը» երևակայական պատկերը: Ներառված է նաև Ֆրենք Գեերիի ձկների լուսավորվող քանդակը:

Մենք երախտապարտ ենք Վիրջինա Շորին, նրա տեղակալ Սելի Մենսֆիլդին, արվեստի գործերի մասին հրատարակությունների խմբագիր Մարցիո Մայոյին ու հատկապես Մերլին և Մայքլ Մենելոներին, որոնք հայտնաբերեցին ու ցուցադրության համար տրամադրեցին Էրլ Քանինգհեմի գործերն, ինչպես նաև բոլոր մյուս անձանց, ովքեր իրենց ներդրումն են ունեցել այս աշխատանքներում: Հատուկ շնորհակալություն են հայտնում արվեստի սիրահար ու դեսպանատան աշխատակից Էրիկ Վուդին, որն օգնել է արվեստի գործերը տեղադրելու հարցում, իսկ մինչ դրանց Երևան հասնելը նստավայրին տրամադրել էր հայկական արվեստի գործեր: Հատուկ շնորհակալություն նաև Էմիլի և Ահարոն Շերինյաններին, որոնք ցուցադրման համար տրամադրել են Կայծ Վանեքյանի «Ադամն ու Եվան» կտավը:



Դեսպան Էվանս և տիկին Էվանս

Երևան  
սեպտեմբեր, 2005

# The ART in Embassies Program

The ART in Embassies Program (ART) is a unique blend of art, diplomacy, and culture. Regardless of the medium, style, or subject matter, art transcends barriers of language and provides the means for the program to promote dialogue through the international language of art that leads to mutual respect and understanding between diverse cultures.

Modestly conceived in 1964, ART has evolved into a sophisticated program that curates exhibitions, managing and exhibiting more than 3,500 original works of loaned art by U.S. citizens. The work is displayed in the public rooms of some 180 U.S. embassy residences and diplomatic missions worldwide. These exhibitions, with their diverse themes and content, represent one of the most important principles of our democracy: freedom of expression. The art is a great source of pride to the U.S. ambassadors, assisting them in multi-functional outreach to the host country's educational, cultural, business, and diplomatic communities.

Works of art exhibited through the program encompass a variety of media and styles, ranging from eighteenth century colonial portraiture to contemporary multi-media installations. They are obtained through the generosity of lending sources that include U.S. museums, galleries, artists, institutions, corporations, and private collections. In viewing the exhibitions, the thousands of guests who visit U.S. embassy residences each year have the opportunity to learn about our nation – its history, customs, values, and aspirations – by experiencing firsthand the international lines of communication known to us all as art.

The ART in Embassies Program is proud to lead this international effort to present the artistic accomplishments of the people of the United States. We invite you to visit the ART web site, <http://aiep.state.gov>, which features on-line versions of all exhibitions worldwide.

# Արվեստի գործեր դեսպանատներում

«Արվեստի գործեր դեսպանատներում» ծրագիրը արվեստի, դիվանագիտության, քաղաքականության և մշակույթի մի յուրօրինակ միաձուլում է: Անկախ միջավայրից, ոճից և նյութից, արվեստը հաղթահարում է լեզվական արգելքները և կատարում իր առաքելությունը՝ արվեստի միջազգային լեզվի միջոցով ստեղծում երկխոսության հնարավորություն, որը հանգեցնում է փոխադարձ հարգանքի և փոխըմբռնման:

Սկիզբ առնելով 1964 թվականին, այս դիվանագիտական նախաձեռնությունը վերաճել է հարուստ կենսափորձ ձեռք բերած ծրագրի, որը կապմակերպում և ցուցադրում է Միացյալ Նահանգների քաղաքացիներից փոխառնված 3500 բնագիր արվեստի գործեր: Աշխատանքները ցուցադրվում են մոտ 180 ԱՄՆ դեսպանների նստավայրերում և աշխարհում ԱՄՆ բոլոր դիվանագիտական առաքելությունների սրահներում: Այս ցուցահանդեսները, իրենց բազմազան թեմաներով և բովանդակությամբ, լռելյայն, սակայն համոզիչ կերպով ներկայացնում են ժողովրդավարության մեր ամենակարևոր և գլխավոր սկզբունքը՝ արտահայտվելու ազատությունը: Միացյալ Նահանգների դեսպանների համար նկարները հպարտության մեծագույն աղբյուր են հանդիսանում և միևնույն ժամանակ օգնում են նրանց հասու լինել հյուրընկալող երկրի կրթական, մշակութային, բիզնեսի և դիվանագիտական համայնքի բազում խնդիրներին:

Ծրագրի շրջանակներում ցուցադրվող արվեստի գործերը պարունակում են ձևի և ոճի բազմապիսի նմուշներ՝ սկսած 18-րդ դարի պատմական ժամանակաշրջանի պատկերանկարչությունից մինչև ժամանակակից բազմատարր համադրությունները: Գրանք առատաձեռնորեն տրամադրվում են Միացյալ Նահանգների թանգարանների, պատկերասրահների, նկարիչների, բարձրագույն հաստատությունների և կորպորացիաների, ինչպես նաև անհատական հավաքածուներից: Ամեն տարի հազարավոր հյուրեր հնարավորություն են ունենում ճանաչել մեր ազգի պատմությունը, սովորությունները, արժեքները և ոգին, առաջին հերթին օգտվելով միջազգային հաղորդակցության ամենահայտնի լեզվից՝ արվեստից:

«Արվեստի գործեր դեսպանություններում» ծրագիրը պատիվ ունի առաջնորդել այս միջազգային ջանքերը՝ օգտագործելով Միացյալ Նահանգների արվեստագետների գործերը: Մենք ձեզ հրավիրում ենք այցելել ծրագրի <http://aiep.state.gov> ինտերնետային էջը, որտեղ դուք կգտնեք աշխարհում կապմակերպված բոլոր ցուցահանդեսների ինտերնետային օրինակները:

## Earl Cunningham (1893-1977)

“Life is simple and fun if you let it be.”

– Earl Cunningham, 1969

Earl Cunningham, a self-taught painter who worked mostly in Maine and Florida from about 1909 until his death in 1977, was born in 1893 in Edgcomb, Maine, near Boothbay Harbor. His antecedents, of Scottish descent, had emigrated by way of Nova Scotia and established themselves in Maine as farmers in the early nineteenth century. Cunningham left home in 1906, at the age of thirteen, to make his own way in the world as a tinker and peddler. However, he returned to live in Boothbay Harbor for part of each year until 1937. By 1901 he was painting fanciful views of ships and farms on panels of salvaged wood and selling them for fifty cents each. He had also begun to embark on nautical adventures, sailing around New York and up the Hudson River, and studying coastal navigation in order to obtain the license that enabled him to work as a harbor and river pilot in 1912. Before World War I, Cunningham sailed four- and five-masted schooners carrying coal and other cargo along the East Coast from Maine to Florida. These experiences, along with family stories about the sea, provided material for his later marine paintings. These works memorialize his personal experiences and celebrate the survival of the shipping industry, chronicling the passing of commercial shipping and the rising popularity of sport sailing in brightly colored visions from his mind's eye.

In 1915 Cunningham married Ivy Moses (Maggie) and bought a thirty-five foot cabin cruiser. The couple first visited Saint Augustine, Florida, which later became the artist's home, and until 1940 they divided their time between Florida and Maine. While Cunningham continued to paint, the couple made a living digging for Indian relics, farming, running a sawmill, and selling crabs and coral. By 1940 a divorced Cunningham had decided to create a museum to exhibit a thousand of his paintings, and in 1949 he established the Over-Fork Gallery on Saint George Street in Saint Augustine, selling antiques and odds and ends and displaying his own work in an adjacent gallery. The so-called “crusty dragon of Saint George Street” showed and sold his work only reluctantly, labeling many paintings “not for sale.” He gradually came to the attention of collectors, however, and the enthusiasm of a particular collector, Marilyn Logsdon Wilson Mennello, secured him his first one-man show in 1970 at the Loch Haven Art Center in Orlando (now the Orlando Museum of Art). In 1974 more than two hundred of his paintings were included in an exhibition at the Museum of Arts and Sciences in Daytona Beach, Florida, and in 1976 Cunningham noted that he had 405 works “on hand” – on the way to one thousand. Despite this increasing recognition and his own prolific production, Cunningham committed suicide December 29th, 1977. Today his work has accrued both critical and scholarly acclaim.

# Էրլ Քանինգհեմ (1893-1977)

«Կյանքը պարզ է ու հաճելի, եթե միայն թողնեք, որ այն այդպիսին լինի»:  
Էրլ Քանինգհեմ, 1969թ.

Ինքնուս նկարիչ Էրլ Քանինգհեմը հիմնականում ապրել և ստեղծագործել է Մեյնում ու Ֆլորիդայում 1909 թվականից մինչև իր մահը՝ 1977 թվականը: Նա ծնվել է 1893 թվականին Մեյնի նահանգի Բուլթեյ նավահանգստից ոչ հեռու գտնվող Էդջկոմ բնակավայրում: Նրա շոտլանդական ծագումով նախնիները Նովա Սկոտիայի ճանապարհով արտագաղթել ու բնակություն էին հաստատել Մեյն նահանգում 19-րդ դարի սկզբներին: Նրանք վթարվում էին գյուղատնտեսությամբ: 1906 թվականին Քանինգհեմը հեռացավ տնից՝ իր բախտը որոնելու: Նա վթարվում էր շրջիկ մանրավաճառությամբ: Այնուհանդերձ, մինչև 1937 թվականը նա ամեն տարի վերադառնում էր Բուլթեյ նավահանգիստ ու տարվա մի մասն անցկացնում այնտեղ: Արդեն 1901 թվականին նա փայտի կտորտանքների վրա նկարում էր նավեր, գեղեցիկ պատկերներ ազարակից ու դրանք 50 ցենտով վաճառում: Նրան հրապուրում էին նաև ծովային արկածները, ու նա նավարկում էր Նյու Յորքի շուրջ ու Հուդսոն գետով ու սովորում էր մերձափնյա նավարկության գաղտնիքները, որպեսզի ստանար նավավարի արտոնագիր, ինչը նրան հաջողվեց 1912 թվականին: Նախքան առաջին աշխարհամարտը Քանինգհեմը վարում էր քառակայն կամ հնգակայն բեռնանավեր, որոնք արևելյան ափի երկայնքով Մեյնից Ֆլորիդա էին տեղափոխում ածուխ ու այլ բեռներ: Այս աշխատանքը, ինչպես նաև ծովի մասին ընտանեկան պատմություններն ու հիշողությունները հիմք հանդիսացան նրա ավելի ուշ շրջանի ծովանկարների համար: Նրա ծովանկարներն արտացոլում են նրա անձնական փորձն ու հանդիսանում են նավարկումնաբերության յուրահատուկ ժամանակագրություն՝ ի ցույց դնելով կոմերցիոն նավավարության անկումն ու սպորտային առագաստանավերի վերելքը, որոնք համեմված են նրա գունագեղ մտահաղացումներով:

1915 թվականին Քանինգհեմն ամուսնացավ Ալվի Մոլեայի (Մագիի) հետ ու գնեց 10 մետր երկարությամբ վբոսանավ՝ նավակցով: Ամուսինները նախ այցելեցին Ֆլորիդայի նահանգի Սենտ Աուգուստին բնակավայրը, որը հետո դարձավ նկարչի տունը, իսկ մինչև 1940 թվականը նրանք ժամանակի մի մասն անցկացնում էին Մեյնում, մյուս մասն էլ Ֆլորիդայում: Քանինգհեմը շարունակում էր նկարել, սակայն ընտանիքի ծախսերն հոգալու համար նրանք հնդկացիական մասունքներ էին պեղում, վթարվում էին գյուղատնտեսությամբ, սղոցարան ունեին ու վաճառում էին ծովախեցգետիններ ու մարջաններ: 1940 թվականին ամուսնալուծվելով՝ Քանինգհեմը որոշեց թանգարան հիմնել, որտեղ կցուցադրեր հապար հատ նկար, իսկ 1949 թվականին նա հիմնեց Օվեր Ֆորք պատկերասրահը Սենտ Աուգուստինի Սբ. Գեորգ փողոցի վրա: Այստեղ նա մանր-մունր բաներ էր վաճառում, հնություններ, իսկ կից սրահում ցուցադրում էր իր աշխատանքները: Սբ. Գեորգ փողոցի այսպես կոչված «մռայլ ու խոժոռ հսկան» դժկամությամբ էր ցուցադրում ու վաճառում իր գործերը, իսկ դրանցից շատերի վրա փակցված էր «Չի վաճառվում» պիտակը: Աստիճանաբար նա հայտնվեց կոլեկցիոներների ուշադրության կենտրոնում, իսկ կոլեկցիոներ Մերլին Լոգսոն Վիլսոն Մենելոյի շնորհիվ 1970 թվականին Օռլանդոյի Լոխ Հեյվեն արվեստի կենտրոնում (այժմ՝ Օռլանդոյի արվեստի թանգարան) բացվեց նրա անհատական ցուցահանդեսը: 1974 թվականին նրա ավելի քան 200 գործեր ցուցադրվում էին Դայթոնս Բիչի (Ֆլորիդայի նահանգ) Արվեստի ու գիտության թանգարանում, իսկ 1976 թվականին, նրա իսկ խոսքերով, նրան մնում էր 405 գործ հապարհի հասնելու համար: Չնայած հետպիետե աճող ճանաչմանն ու բեղմնավոր գործունեությանը՝ 1977 թվականի դեկտեմբերի 29-ին Քանինգհեմը ինքնասպանություն գործեց: Այսօր նրա գործերն արժանացել են արվեստագետների ու քննադատների բարձր գնահատականին:





**Green Schooner Portrait** (Catalogue #390), c. 1962

Oil on Masonite, 17¾ x 25 in.

**Կանաչ նավ** (կատալոգ #390), 1962

Յուղաներկ մալոնիտի վրա, 45,1 x 63,5 սմ

All Earl Cunningham works from the Collection of the Honorable Marilyn L. Mennello and Michael A. Mennello  
Էրլ Քանինգհեմի բոլոր գործերը վերցված են Մերլին Լ. Մենելոյի  
ու Մայքլ Ա. Մենելոյի հավաքածուից



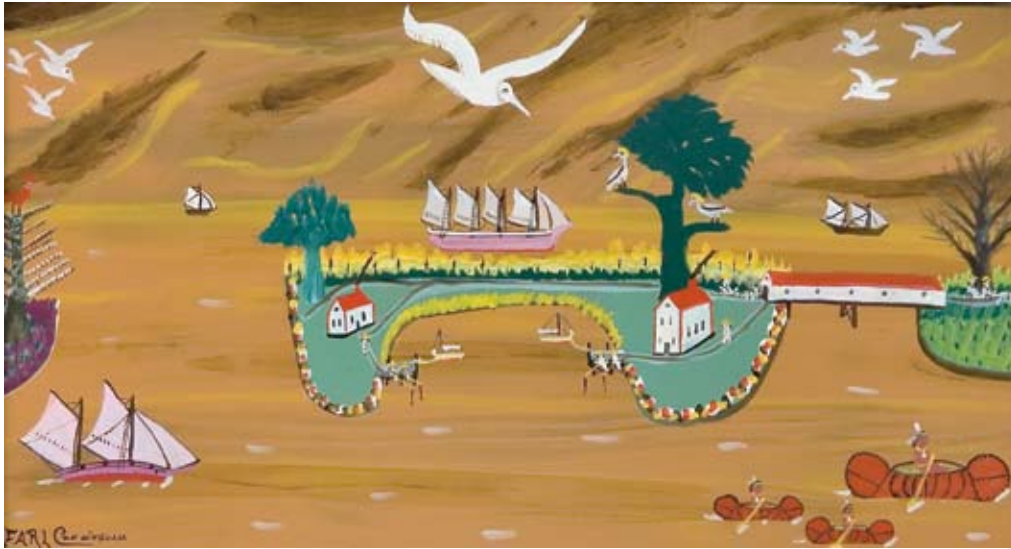
**The Purple Tower** (Catalogue #238), c. 1960  
Oil on Masonite, 12 x 24 in.

**Ծիրանագույն աշտարակը**, (Կատալոգ #238), 1960  
Յուղաներկ մապոնիտի վրա, 30,5 x 61 սմ



**The Red Roof Inn** (Catalogue #249), c. 1960  
Oil on Masonite, 13 x 23 ½ in.

**Կարմիր տանիքով պանդոկը**, (Կատալոգ #249), 1960  
Յուղաներկ մապոնիտի վրա, 33 x 59,7 սմ



**Covered Bridge to Little Island** (Catalogue #326), c. 1960  
Oil on Masonite, 13 x 23½ in.

**Կամուրջ դեպի կղզակը**, (Կատալոգ #326), 1960  
Յուղաներկ մապոնիտի վրա, 33 x 59,7 սմ



**Peaceful Village** (Catalogue #337), c. 1960  
Oil on Masonite, 13 x 23½ in.

**Խաղաղ գյուղակը** (Կատալոգ #337), 1960  
Յուղաներկ մապոնիտի վրա, 33 x 59,7 սմ



## Frank O. Gehry (born 1929)

Frank Gehry is one of the most sought-after, internationally recognized and prolific architects and designers in the world today. His work defies categorization, but has become an icon of current architecture with such projects as the Vitra Museum in Weil am Rhein, Germany; the Guggenheim Museum in Bilbao, Spain; the Frederick R. Weisman Art Museum in Minneapolis, Minnesota; and the Walt Disney Concert Hall in Los Angeles, California. In addition to designing over thirty existing buildings, Gehry has distinguished himself with a handful of furniture designs, created throughout his career.

After studying architecture at the University of Southern California and spending a year at the Harvard Graduate School of Design, Gehry established his own architecture office in 1962, in Los Angeles. Ten years into his career, Gehry launched the value-based Easy Edge chair series constructed from laminated cardboard. However, he soon withdrew the Easy Edge chairs from production, fearing that his popularity as a furniture designer would detract from his reputation as an architect.

In the 1980s, Gehry returned to furniture design and created his Experimental Edges furniture, again out of corrugated and laminated cardboard. The series was “art furniture.” The concept was an indication of Gehry’s affinity for exploring structural strength and form in uncommon materials through mastery of engineering, blurring the line between architecture and sculpture. One of his repeated forms at this time was the fish, which first appeared in his work in 1981.

He used the subject in lamp designs and bathroom interiors, as well as in the swimming pool of his own home. In commissioned projects Gehry’s fish appear in monumental sculpture, including a collaborative work with Richard Serra for the Architectural League of New York, and exhibitions at the Walker Art Center, Minneapolis, and the Villa Olimpica, Barcelona, Spain.

In the early 1990s, Gehry continued his experimentation with materials, using bent and woven wood to create innovative furniture designs. He also designed a series of Fish Lamps using “color core” Formica, which are now in private and museum collections. For Gehry the fish has special significance; it reminds him of his childhood when his grandmother stored carp in the bathtub as part of the preparation for gefilte fish, a traditional Swedish dried cod, served with mustard sauce.

In early 2004, Gehry completed a collaboration to create a dynamic new aluminum chair that blends strength with fluidity and comfort by gently moving with the sitter. It illustrates Gehry’s architectural fascination with aluminum as both structure and skin and his proficiency in meshing components of engineering and design to create innovative, user-friendly furniture. In both architecture and furniture, Gehry’s unique vision and original use of materials have distinguished his career and earned him numerous prestigious prizes and awards, including the Pritzker Prize in 1989.

[www.dwr.com](http://www.dwr.com) • [www.askart.com](http://www.askart.com)

# Ֆրենք Օ. Գեհրի (ծնվ. 1929)

Ֆրենք Գեհրին այսօր մեծ միջազգային ճանաչում ունեցող ճարտարապետ ու դիպլոմատներ է: Նրա աշխատանքներում մերժվում է դասերի սահմանումը, սակայն նա առանձնանում է իր ուրույն ճարտարապետական լուծումներով, որոնք մենք տեսնում ենք հանձինս Գերմանիայի Վայլ-ամ-Ռայն քաղաքի «Վիտրա» թանգարանի, Իսպանիայի Բիլբաո քաղաքի «Գուգենհայմ» թանգարանի, Մինեսոտայի Մինեապոլիս քաղաքի Ֆրեդերիկ Վայսմանի անվան արվեստի թանգարանի և Կալիֆորնիայի նահանգի Լոս Անջելես քաղաքի «Ռիոլո Դիսնեյ» համերգասրահի: Նրա նախագծերով կառուցված ավելի քան 30 շինություններից զատ Գեհրին աչքի է ընկել նաև կահույքի դիպլոմատի ասպարեզում:

Հարավային Կալիֆորնիայի ճարտարապետական ֆակուլտետում ավարտելուց, ապա մեկ տարի Հարվարդում դիպլոմատական գործի ֆակուլտետում ուսանելուց հետո Գեհրին 1962թ. Լոս Անջելեսում հիմնեց իր ճարտարապետա-նախագծային գրասենյակը: Տասը տարի անց նրա նախագծով սկսեցին արտադրել այսպես կոչված «Իլի էդջ» աթոռները, սակայն նա դրանք շուտով հանեց արտադրությունից, քանզի կարծում էր, որ կահույքի դիպլոմատի ոլորտում իր հաջողությունները կարող են նսեմացնել ճարտարապետի իր հոշակը:

1980-ականներին Գեհրին կրկին անցավ կահույքի դիպլոմատի ստեղծելով իր փորձարարական կահույքը, որում օգտագործում էր ռեփլեֆային ու լամինացված սովարաթուղթ: Այս շարքի կահույքը որակվեց որպես «գեղարվեստական կահույք»: Գեհրին փորձում էր ճարտարապետության ու քանդակագործության համադրմամբ գտնել հետաքրքրական կառուցվածքային լուծումներ՝ ոչ ավանդական նյութերի օգտագործմամբ: 1981թ. ի վեր նա իր այդ որոնումներում հաճախ կիրառում էր ձկնա-

պատկերներ: Այդ թեման նա օգտագործում էր լուսամտի փնտրում, լողասենյակների ներքին հարդարման մեջ: Այդ տարրերը նա օգտագործել էր նաև իր տան լողավայանում: Գեհրիի գործերում ձուլվել էր հայտ է գալիս որպես մոնումենտալ քանդակ: Այս կարգի աշխատանքներ նա կատարել է Նյու Յորքի ճարտարապետական լիգայի համար՝ Ռիչարդ Սերայի հետ համատեղ, ունեցել է ցուցահանդեսներ Մինեապոլիսի Ուոլքերի անվան արվեստի կենտրոնում, և Բարսելոն քաղաքի Վիլա Օլիմպիայում:

1990-ականների սկզբին Գեհրին շարունակում էր ոչ ավանդական նյութերով նորաձև կահույք պատրաստելու իր փորձարարական ձեռնարկները՝ այս անգամ արդեն օգտագործելով սեպ և հյուսված փայտ: Ստեղծել է ձկնային լուսամտի փնտրումի մի շարք, որոնք ներկայումս հայտնվել են մասնավոր ու թանգարանային հավաքածուներում: Գեհրիի համար ձուլը հատուկ նշանակություն ունի. այն հիշեցնում է իր մանկությունը, երբ տատը լոգարանում ձկներ էր դնում՝ ավանդական շվեդական եղանակով չորացնելու համար: Իսկ հետո այդ ձկները մատուցվում էին մանանեխի սոուսի հետ:

2004թ. սկզբներին Գեհրին ավարտեց նոր ալյումինե աթոռի պատրաստման համատեղ աշխատանքը: Այս աթոռը համադրում է ամրությունն ու հարմարավետությունը և ի ցույց է դնում նրա ճարտարապետական հնարքներն ու դիպլոմատական նուրբ ճաշակը, որը նրան թույլ է տալիս ստեղծել նորաձև ու հարմարավետ կահույք: Թե ճարտարապետության, թե կահույքի դիպլոմատի մեջ նյութերի ընտրության հարցում էական դեր է խաղացել Գեհրիի յուրահատուկ ճաշակը: Նա արժանացել է բավաճախի պարգևների ու մրցանակների, որոնցից արժե հիշատակել 1989թ. ստացած Պրիթվեր պատվավոր մրցանակը:



**Fish, undated**

Cast glass, 22 x 8 x 24 in.

Courtesy of Joan and Jack Quinn, Beverly Hills, California

**Ձուկ, անթվակիր**

Ձուլածո ապակի, 55,9 x 20,3 x 61 սմ

Ջոան և Ջեք Քուինների հավաքածուից, Բեվերլի Հիլս, Կալիֆորնիա

# Helen Shaw

Stitching samplers was a standard part of a girl's education from the Renaissance until the mid-nineteenth century. Sewing skills were an integral part of a woman's domestic responsibility and these skills were learned and refined at school. Samplers combined needlework with other aspects of education, such as numbers and alphabet letters. As a child's expertise progressed, increasingly elaborate decorative and textual elements were added. Religious sentiments and biblical narratives were common subjects for sampler verses and imagery. The verses in this sampler are based on an eleventh-century Jewish poem titled *Akdamut*.

– Courtesy American Folk Art Museum, New York

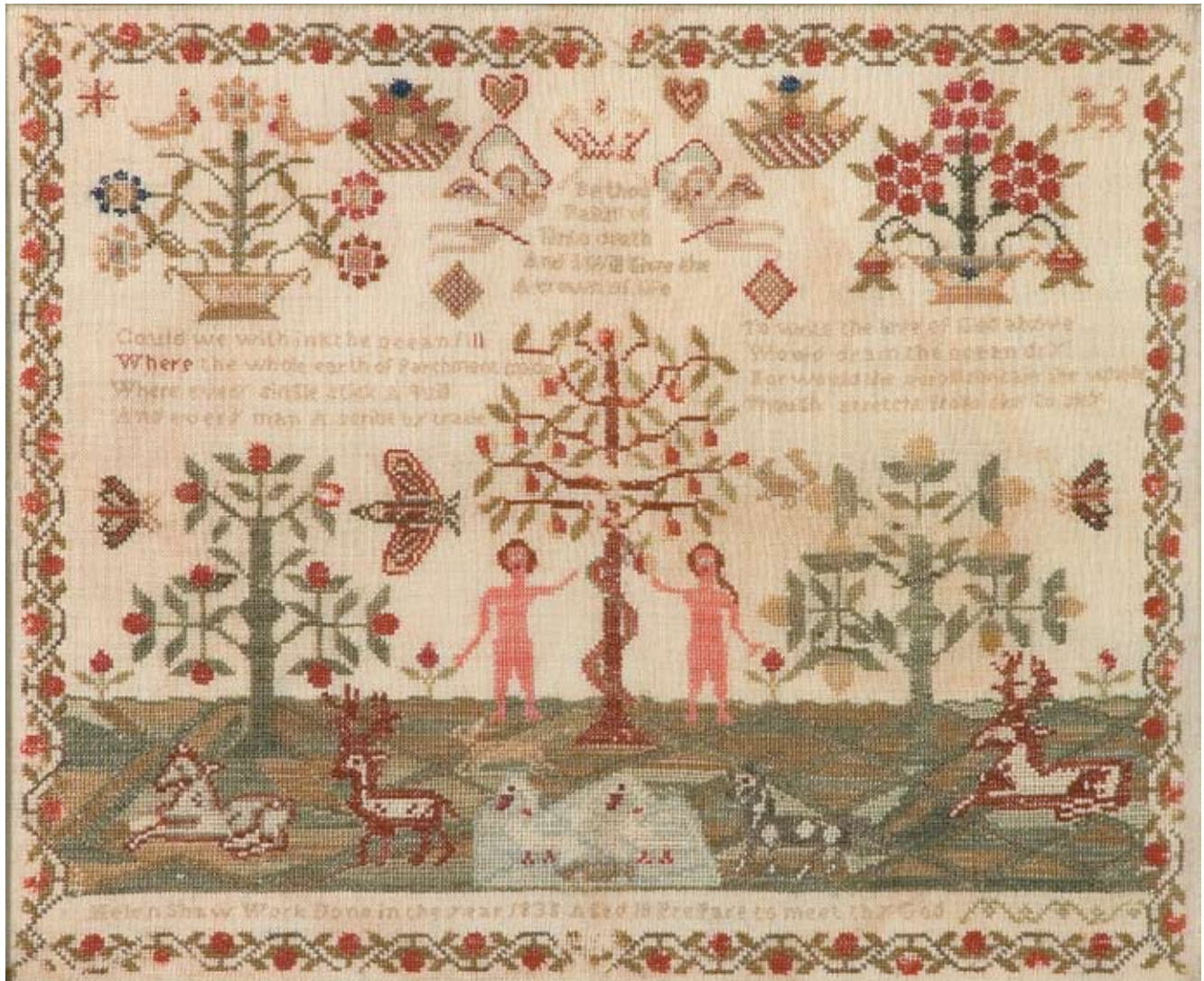
( Note: The *Akdamut* – which literally means “before I speak” – is a rhymed poetic prologue to the festival Torah reading of the revelation on Mount Sinai [when God appeared to the Israelites and gave them the 10 Commandments – Exodus 19]. Composed by a cantor in Germany at the time of the first Crusade [began 1096], it speaks in praise of the Torah and of the great rewards that await those who devote their lives to it. The ninety verses were written in Aramaic, so that the Christian Crusaders who were persecuting the Jews in the Holy Land could not understand it.)

# Հելեն Շաու

Ասեղնագործությունը վերածննդից մինչև 19-րդ դարի կեսերն ընկած ժամանակաշրջանում աղջիկների կրթության որոշիչ մասն էր կապնում: Կարելու արվեստը կանանց տնայնագործության մասն էր և այդ ձիրքերը ուսուցանվում և մշակվում էին դպրոցում: Այդ ժամանակների նմուշները պարունակում էին ասեղնագործության և կրթության այլ ոլորտների միաձուլումը, ինչպես, օրինակ, թվերը և այբուբենի տառերը: Երեխայի փորձի կուտակմանը համընթաց ավելանում էին դեկորատիվ և տեքստային էլեմենտները: Կրոնական պատմությունները և աստվածաշնչյան պատմությունները տարածված թեմաներ էին ասեղնագործության քառատողերի և պատկերների համար: Այս ասեղնագործության նմուշի քառատողը կատարված է տասնմեկերորդ դարի հրեական Ակդամութ պոեմի հիման վրա:

(Ծանոթություն՝ Աքդամութ, որը բառացի նշանակում է «Մինչ ես կհոսեմ», հանգավորված բանաստեղծական նախաբան է Սինայի լեռան վրա Հայտնությանը նվիրված Թորայի ընթերցանության տոնահանդեսի վերաբերյալ, երբ Աստված հայտնվեց իսրայելցիների առջև և տվեց նրանց 10 պատվիրանները - Գիրք Ելից 19: Ստեղծվելով Գերմանիայում՝ առաջին խաչակրաց արշավանքի ժամանակ, այն պատմում է Թորայի մասին և այն մեծ պարզևների, որ սպասում է նրանց, ովքեր պատրաստ են իրենց կյանքը նվիրել նրան: Տասնինը քառյակները գրված են եղել արամեերեն, որպեսզի քրիստոնյա խաչակիրները, որ այդ ժամանակ Ավետյաց Երկրում հալածում էին հրեաներին, այն չհասկանային):





**Adam and Eve Sampler** (United States or England, 1835)  
 Wool on linen, 9 x 12 in. Collection American Folk Art Museum, New York  
 Gift of Elizabeth Kapnek Grenald. 1994.10.1 Photo by Gavin Ashworth

**Ադամը և Եվան** (Միացյալ Նահանգներ կամ Անգլիա)  
 Բուրդ կտավի վրա, 22 x 30,5 սմ  
 Ամերիկյան ժողովրդական արվեստի թանգարան, Նյու Յորք  
 Նվեր Էլիզաբեթ Կեփնեք Գրենալդից: 1994.10.1: Լուսանկարը՝ Գեյվին Աշվորթի

## Luis Tapia (born 1950)

“I see my work as an extension of the Hispano folk art tradition that was established in New Mexico in the 17th century and has continued to develop here during the past 400 years. My approach is to bring that tradition up-to-date so that it reflects and comments upon the religious, political and social issues that are important in today’s world.

By combining an innovative use of media, bold color, and an occasional dose of good humor, I am able to use my art as an effective means of social commentary.”

– *Collector’s Guide Online: Owings-Dewey Fine Art – Luis Tapia*

The work of Luis Eligio Tapia often reveals a turn of mind that sets a traditional *bulto* (devotional sculpture) apart from the typical imagery of Spanish Colonial art in New Mexico. Such deviations do not intend to shock, satirize, or caricature the traditional forms. They are there to exchange remarks with the tradition, they are there to make the tradition live. Born in 1950, Tapia, a native Santa Fean, grew up when peer-pressure and the school systems worked in subtle ways to homogenize culture. In a manner extremely common to New Mexico Hispanics, Luis was “Louie” or “Lou” to his childhood friends. The nickname normally coined to confer individuality on someone, ironically submerged Luis’ Hispanic identity into an anglicized context. Like many of his generation, Luis searched for his roots, aided by the social consciousness of the late nineteen-sixties and early nineteen-seventies. A founder in the early nineteen-seventies of *La Cofradia de Artes y Artesanos Hispanicos*, Luis has played a key role in the contemporary renaissance of Hispanic art in the Southwest.

But this search has not been one to simply recover or preserve traditions. As Tapia studied the losses and revivals of Colonial arts in New Mexico in the early twentieth century, he found that some attempts to preserve the traditions seemed lifeless because of a zeal to maintain a sense of purity. Other efforts, such as the now typical unpainted Cordova style, altered older traditions to suit the truth to materials aesthetic of early modernist artistic and intellectual circles outside of New Mexico. However successful they were as marketing ventures in their own time, both methods regarded the work of art as an autonomous object, not part of a living artistic culture.

Tapia looks instead for the nourishment of blending tradition with contemporary culture so that the tradition may continue to grow and flourish. In order to accomplish this, he had to break with more recent revivals. His color is bright and new, neither antiquated nor absent. At first ridiculed for his work in the early nineteen-seventies, he uses the bright color to remind us most of all that the art is contemporary. It does not try to recreate the ambiance of another time or the aesthetics of another place. The metaphor of roots and growth is an important one for Tapia, for it gives him a sense of reality within a growing urban environment of ever-increasing artificiality. He is not without humor in his perceptions of his home. His eyes twinkle as he chuckles over the alternative name of the City different – Fanta Sé.

[www.collectorsguide.com](http://www.collectorsguide.com)

[www.owingsdewey.com](http://www.owingsdewey.com)

# Լուիս Թափիա (ծնվ. 1950)

«Ես իմ աշխատանքը համարում եմ իսպանական ժողովրդական նկարչական արվեստի ավանդույթների շարունակությունը, որը 17-րդ դարում հիմնադրվել է Նոր Մեքսիկայում և այնուհետև շարունակվել և վարճացել այստեղ անցյալ 400 տարիների ընթացքում: Իմ նպատակն է եղել փոխանցել այդ ավանդույթները մինչև մեր օրերն այնպես, որ դրանք արտացոլեն և մեկնաբանեն կրոնական, քաղաքական և սոցիալական խնդիրները, որոնք էական են նաև մեր կյանքում:

Յուզաներկերի լուծույթների, վառ գույների և մի փոքր էլ լավ հումորի միաձուլումը և դրանց նորովի գործածումը ինձ հնարավորություն է տալիս իմ արվեստը դարձնել սոցիալական խնդիրների մեկնաբանության էֆեկտիվ միջոց»:

Լուիս Էլիջիո Թափիայի աշխատանքները հաճախ վկայում են մտածելակերպի փոփոխության մասին, որ ավանդական բալտոն (բարեպաշտ քանդակագործությունը) սահմանապատում է Նյու Մեքսիկայի Իսպանական գաղութային արվեստի տիպիկ դրսևորումներից: Այս շեղումը նպատակ չունի ցնցել, ծաղրել ավանդական նկարչական ձևերը: Դրանք ավանդույթների հետ նշումներ փոխանակելու, ինչպես նաև դրանք կենսունակ պահելու նպատակ ունեն: Թափիան ծնվել է 1950 թվականին և լինելով բնիկ Սանտա Ֆեցի մեծացել է մի ժամանակահատվածում, երբ հասակակիցների ազդեցությունը և դպրոցական համակարգը գործում էին միասին՝ նպատակ ունենալով արվեստը դարձնել միատարր: Ինչպես հատուկ է Նյու Մեքսիկայի իսպանացիներին Լուիսը իր մանկության ընկերների համար «Լուի» կամ «Լու» էր: Մականունը նրան տրված էր ընդգծելու նրա անհատականությունը, որը հետագայում ձակատագրի բերումով իսպանական Լուիսը միաձուլեց անգլիական ենթատեքստի հետ: Իր սերնդակիցների նման Լուիան էլ, հենվելով ուշ 1960-ականների ու վաղ 1970-ականների սոցիալական գիտակցականության վրա, փնտրում էր իր արմատները: Լինելով La Cofradia de Artes y Artesanos Hispánicos-ի հիմնադիրը 1970-ականների սկզբներին

Լուիսը կարևորագույն դեր է խաղացել Հարավ-արևմուտքում իսպանական արվեստի ժամանակակից վերածննդի ժամանակաշրջանում:

Սակայն այս ուսումնասիրությունները նպատակ չունեին պարզապես վերականգնել կամ պահպանել ավանդույթները: Ուսումնասիրելով 20-րդ դարի սկզբների Նյու Մեքսիկայի գաղութային արվեստի կորուստներն ու վերակենդանացումը Թափիան հասկացավ, որ ավանդույթները պահպանելու որոշ ջանքեր տաղտկալի կարող էին թվալ, քանի որ առկա էր պարզության գիտակցություն ձևավորելու փութաջանությունը: Նրա մյուս ջանքերը, ինչպես օրինակ մեր ժամանակներին հատուկ չներկված կորդովա ոճը վերափոխեց հին ավանդույթներին՝ այն հարմարեցնելով նյութերին հարավատ մնալու Նյու Մեքսիկայից դուրս գտնվող վաղ շրջանի մոդեռն և ինտելեկտուալ էսթետիկայի պահանջներին: Այնուամենայնիվ, այդ ժամանակահատվածում արվեստի երկու մեթոդներն էլ նկարչական արվեստը համարում էին անկախ օբյեկտ, այլ ոչ թե կենդանի նկարչական մշակույթ:

Թափիան փորձում էր փոխարենը ավանդույթները ձուլել ժամանակակից մշակույթին այնպես, որ ավանդույթները շարունակվեն և ծաղկեն: Այս ամենն իրականացնելու համար, նա պետք է իպեր իր կապերը վերջին վերափոխումների հետ: Նրա գույները վառ են, թարմ և ոչ թե անտիկ կամ էլ բացակա: Նրա վաղ 1970-ականների գործերում նշավակվում են վառ գույները՝ մեկ հիշեցնելով, որ այն մեր ժամանակների գործ է: Այն չի փորձում վերստեղծել այլ ժամանակահատվածի միջավայր կամ այլ էսթետիկա: Կենսական արմատների և դրանց աճի մետաֆորները Թափիայի արվեստի կարևոր տարրերն են, քանի որ դրանք տալիս են իրականության յզացում՝ աճող քաղաքային միջավայրի մշտապես ավելացող արհեստականության հետ միասին: Նա առանց հումորի չի ընկալում իր հայրենի տունը: Նա պայծառ աչքերով ծիծաղում է իր ծննդավայրի նոր անվան վրա՝ Ֆանտա Սե:



**Noah's Ark** (Santa Fe, New Mexico, c. 1976)

Cottonwood and paint, 18 ½ x 29 ½ x 20 ½ in.

Collection American Folk Art Museum, New York. Gift of Elizabeth Wecter. 1985.20.37

**Նոյան Տապան** (Սանտա Ֆե, Նյու Մեքսիկո, 1976)

Կտավ և յուղաներկ, 47 x 74,9 x 52,1 սմ

Ամերիկյան ժողովրդական արվեստի թանգարան, Նյու Յորք: Նվեր Էլիզաբեթ Վեկտրից: 1985.20.37

# Malcah Zeldis (born 1931)

Malcah Zeldis was born Mildred Brightman in 1931, in the Bronx, New York. Shortly after her birth, her family moved to Detroit, where her father eked out a living as a window washer. She graduated from high school with strong Zionist leanings and in 1948 went to live on a kibbutz in Israel, where she met Hiram Zeldis, a writer also from Detroit. After marrying in Detroit, the couple moved to Israel, where Malcah was encouraged to paint by Israeli artist Aaron Giladi, who saw her work during a visit to the kibbutz. In 1958 the Zeldis family settled in New York, where Malcah worked as a housewife and mother. During the 1970s, as her children grew older and her marriage foundered, she enrolled in Brooklyn College. She graduated in 1974, worked as a teacher's aide, obtained a divorce, and began to paint seriously.

Malcah Zeldis, one of the leading self-taught contemporary artists, is best known for her paintings depicting urban life, historical, and religious events, her heroes, and her own life. Her spirited narrative style expresses an optimistic life view and a strong social commitment, and her paintings have been widely exhibited. Of special note is the one-person show presented by the Museum of American Folk Art at

New York University in 1988. It was the first time the museum had presented a one-person exhibition of the work of a living artist.

[www.marciaweberartobjects.com](http://www.marciaweberartobjects.com)

## **Jacob's Dream**

"Jacob left Beersheba and set out for Haran. When he reached a certain place, he stopped for the night because the sun had set. Taking one of the stones there, he put it under his head and lay down to sleep. He had a dream in which he saw a stairway resting on the earth, with its top reaching to heaven, and the angels of the Lord were ascending and descending on it. There above it stood The Lord, and He said, "I Am The Lord, The God of your father Abraham and The God of Isaac. I will give you and your descendants the land on which you are lying. Your descendants will be like the dust of the earth, and you will spread out to the west and to the east, to the north and to the south. All peoples on earth will be blessed through you and your offspring. I am with you and will watch over you wherever you go, and I will bring you back to this land." Genesis 27:1-40

# Մալքա Չելդիս (ծն. 1931)

Մալքահ Չալդիսը ծնվել է 1931 թվականին Միլդրեդ Բրայտմանում, Բրոնքսում, Նյու Յորք: Ծննդից կարճ ժամանակ անց նրա ընտանիքը տեղափոխվում է Դետրոյտ, որտեղ նրա հայրը ապրուստի գումարը վաստակում է պատուհան մաքրելով: Նա ուսանում է Կինվորական թեքումով բարձրագույն ուսումնական հաստատությունում և 1948 թ-ին տեղափոխվում է ապրելու Իսրայել՝ Կիբուց, որտեղ և հանդիպում է իր ապագա ամուսնուն՝ Հիրամ Չելդիսին, մի գրողի, որը նույնպես Դետրոյտից էր: Նրանք ամուսնանում են Դետրոյտում և կրկին վերադառնում Իսրայել: Այնտեղ Մալքահ Չելդիսին ոգեշնչում է նկարիչ Ահարոն Ջիլադը, որը ծանոթանում է Մալքահի գործերին Կիբուց այցելության ժամանակ: 1958 թվականին Չելդիսների ընտանիքը բնակվելու է տեղափոխվում Նյու Յորք, որտեղ Մալքահն զբաղված էր տնային տնտեսուհու և մայրական պարտականություններով: 1970-ականներին Չելդիսը որոշում է ընդունվել Բրուկլինի քոլեջ, քանի որ երեխաները արդեն մեծ էին, իսկ ամուսնությունը ավելի կայուն: 1974 թ-ին Մալքահն ավարտում է քոլեջը, աշխատում որպես ուսուցչի օգնական, ստանում է ապահարկան և սկսում լրջորեն զբաղվել նկարչությամբ:

Մալքահ Չելդիսը՝ մեր ժամանակների ինքնուս նկարիչը՝ հայտնի է իր նկարներով, որոնք նկարագրում են քաղաքի կյանքը, պատմական և կրոնական իրադարձությունները, իր հերոսներին և իր իսկ անձնական կյանքը: Նրա հոգևոր պատմողական ոճը արտահայտում է կյանքի նկատմամբ լավատեսական վերա-

բերմունքը և հասարակության նկատմամբ մեծ նվիրումը: Նրա գործերը ցուցադրվել են բազմաթիվ ցուցասրահներում: Արժե նշել 1988 թ-ին Նյու Յորքի Ամերիկյան ժողովրդական արվեստի թանգարանում կալմակերպված նկարչի անհատական ցուցահանդեսը: Առաջին անգամ էր, երբ նկարչի կենդանության օրոք ցուցադրվում էր նրա անհատական ցուցահանդեսը:

## Հակոբի երապը

«Յակոբը Երդման ջրհորի մոտից էլա գնաց Խառան: Հասնելով մի տեղ՝ նա քնեց այնտեղ, որովհետեւ արեւն արդէն մայր էր մտել: Նա առաւ այնտեղի քարերից մէկը, դրեց գլխի տակ ու քնեց այնտեղ: Նա երապ տեսաւ. երկրի վրայ հաստատուած էր մի սանդուղք, որի ծայրը հասնում էր երկինք, իսկ Աստծու հրեշտակները դրանով ելնում իջնում էին: Տէրը կանգնած էր սանդուղքի վրայ: Նա ասաց. «Ես Տէրն եմ, քո հայր Աբրահամի Աստուածը եւ Իսահակի Աստուածը: Մի՛ վախեցիր, որովհետեւ այն հողը, որի վրայ քնել ես դու, քեզ եմ տալու եւ քո սերունդներին: Քո սերունդներները երկրի աւազի չափ շատ են լինելու, տարածուելու են դէպի ծովակողմ, դէպի արեւելք, դէպի հիւսիս ու հարաւ: Քո շնորհիւ եւ քո սերունդներների շնորհիւ օրհնուելու են աշխարհի բոլոր ազգերը: Ես ասա քեզ հետ եմ, որ պահպանեմ քեզ քո բոլոր ճանապարհներին, որոնցով գնալու ես: Քեզ վերադարձնելու եմ այս երկիրը, որովհետեւ քեզ չեմ լքելու, մինչեւ որ չկատարեմ այն ամէնը, ինչ խոստացել եմ քեզ»: Գիրք Ծննդոց 27:1-40





**Jacob's Dream** (New York City, 1982)

Watercolor on paper, 11 ½ x 9 in.

Collection American Folk Art Museum, New York

Gift of Ben Apfelbaum in memory of Robert Perlmutter. 1988.13.1

**Հակոբի երազը** (Նյու Յորք Սիթի, 1982)

Ջրաներկ թղթի վրա, 29,2 x 22,9 սմ

Ամերիկայի ժողովրդական արվեստի թանգարանի հավաքածու, Նյու Յորք  
Նվեր Բեն Ապֆելբաումից՝ ի հիշատակ Ռոբերտ Պերլմուտերի: 1988.13.1

# Unidentified Artist

## Bible History Quilt

The United States Centennial celebrations of 1876 sparked a romantic interest in America's past. In the decorative arts the Colonial Revival emphasized artifacts from "olden times," such as spinning wheels and hooked rugs. In the vanguard of this movement was a renewed focus on "old-fashioned" cotton quilts. One of the best-known tastemakers and quilt designers of the period was Ruby McKim, a syndicated columnist and the art needlework editor for *Better Homes and Gardens*. With her husband, she operated the McKim Studios of Independence, Missouri, a mail order pattern company. This *Bible History Quilt* is based upon one of McKim's designs. The original twenty-block quilt pattern was sold as transfers for outline embroidery. The unidentified maker of this quilt added three other scenes from the Old Testament in the bottom row and probably also designed her own setting for the blocks, as the McKim pattern did not have the type of brick work set seen on this quilt.

– *Courtesy American Folk Art Museum, New York*

# Անհայտ վարպետ

## «Աստվածաշնչյան Պատմություն» մզդակած վերմակ

Միացյալ Նահանգներում 1876 թվականին Սենտենիայում տեղի ունեցած տոնակատարությունները ռոմանտիկ հետաքրքրություն առաջացրեցին Ամերիկայի անցյալի վերաբերյալ: Դեկորատիվ արվեստի միջոցով գաղութային ժամանակաշրջանի վերաբեմադրումը ճախարակների և գորգերի միջոցով ընդգծում էր «հին ժամանակների» արվեստի գծերը: Այս շարժման ավանգարդում էր գտնվում «հնաճ» քաթանե մզդակների նկատմամբ նորովի հայացքը: Այդ շրջանի մեծ ճանաչում ունեցող ճաշակ ձևավորողներից և մզդակի դիվայներներից էր սինդիկատային լրագրող, ասեղնագործության արվեստի վարպետ Ռուբի Մքքիմը, որը նաև «Լավագույն տներ և պարտեպներ» ամսագրի ասեղնագործության բաժնի խմբագիրն էր: Իր ամուսնու հետ նա վարել է Միսուրիում “McKim Studios of Independence, Missouri” տղամարդկանց խմբակը: «Աստվածաշնչյան պատմություն» մզդակի հիմքում ընկած է Մքքիմի դիվայնը: Անհայտ հեղինակը գնելով 20 մասից բաղկացած այդ աշխատանքը և հիմք համարելով այն, համալրել է Հին կտակարանի երեք այլ տեսարաններով՝ դրանք տեղադրելով կտավի ներքևի մասում: Նա նաև ընտրել է մասերի իր ուրույն դիվայնը, քանի որ Մքքիմը իր աշխատանքում շարվածքի այդպիսի հաջորդականություն չէր օգտագործել:





**Bible History Quilt (Ohio, 1930–1940)**

Cotton with cotton embroidery, 91 x 57 ¼ in. Collection American Folk Art Museum, New York  
Gift of Mr. Thomas P. Cuff. 1984.7.1. Photo by Matt Hoebemann

**«Աստվածաշնչյան Պատմություն» սգրական վերնակ (Օհայո, 1930–1940)**

Կտավ ասեղնագործված բաբակյա թելով, 231,1 x 145,4 սմ  
Ամերիկյան ժողովրդական արվեստի թանգարան, Նյու Յորք  
Նվիրել է պրն. Թոմաս Փ. Քաֆլը: 1984.7.1. Լուսանկարը՝ Մեթ Հեբերմանի

## Acknowledgments | Հատուկ շնորհակալություն

### Washington | Վաշինգտոնում

Anne Johnson, Director, ART in Embassies Program  
Էնն Յոհենսոնին, «Արվեստի գործեր դեսպանություններում» ծրագրի ղեկավար  
Virginia Shore, Curator  
Վիրջինիա Շորին, ծրագրի մենեջեր  
Sally Mansfield, Associate Curator and Publications Project Coordinator  
Սելլի Մենսֆիլդին, մենեջերի տեղակալ և հրատարակությունների ծրագրերի համակարգող  
Rebecca Clark, Registrar  
Ռեբեկա Քլայքին, աշխատանքների հաշվառման գծով պատասխանատու  
Marcia Mayo, Publications Editor  
Մարսիա Մայոյին, հրատարակության խմբագիր

### Yerevan | Երևանում

Tressa Finerty, Cultural Affairs Officer  
Թրեսա Ֆիներտիին, մշակութային կապերի բաժնի ղեկավար  
Robert Ruehle, General Services Officer  
Ռոբերտ Ռուելին, ընդհանուր սպասարկման բաժնի ղեկավար  
Eric Wood, Facilities Maintenance  
Էրիկ Վուդին, շինությունների սպասարկման հարցերով պատասխանատու  
Tigranuhi Bagdasarian, Translator  
Տիգրանուհի Բաղդասարյանին, թարգմանիչ  
Hasmik Yerzinkian, Translator  
Հասմիկ Երզինկյանին, թարգմանիչ

### Vienna | Վիեննայում

Nathalie Mayer, Graphic Design  
Նատալի Մեյեր, գրաֆիկական դիզայներ





Published by the ART in Embassies Program  
U.S. Department of State, Washington, D.C.  
December 2005